

Solitud resum

CAP1: En aquest primer capítol, titulat "La pujada", es descriu l'ascensió, per una erma i esquerra muntanya, de la Mila i el seu espòs Matias. Es dirigeixen a l'ermita on han d'instal·lar-s'hi i de la qual s'han de fer càrrec. S'ons alguns indicis aquest territori muntanyós està inspirat en el massís del Montgrí, tot i que hi ha molts elements inventats per l'escriptora. **CAP2-3:** La Mila i el Matias ja s'han instal·lat a l'ermita. Els ha rebut el pastor Gaietà al capítol 2. En aquest capítol 3, titulat "Claror", la Mila i el pastor es coneixen més i mantenen les primeres converses. El pastor, a més, li fa de guia a la muntanya i la porta a veure alguns indrets. Cap al final del capítol apareixerà el personatge tenebrós de l'Ànima. **CAP9:** Al cap. anterior, tots els pobles del voltant fan un aplec a dalt de l'ermita en honor de la festivitat de Sant Ponç. Seguidament, s'hi organitza un multitudinari tiberi o àpat en un hostal proper, que acabarà convertint-se en un desastre per a l'economia del matrimoni... i provocarà que al capdavant la Mila se senti encara més aïllada del món, més alienada d'una realitat que no encaixa en les seves expectatives ni en els seus valors morals. Ja vam comentar que el Modernisme planteja diferents dicotomies o realitats confrontades, tals com: Individu (artista) <-> Societat (poble, massa, multitud)

També vam comentar la inclinació dels escriptors modernistes a descriure el primitivisme de l'entorn rural, que troba en els "dramas rurals" de Víctor Català la seva màxima expressió. En aquest capítol 9, la visió que se'ns dona del poble, de la multitud, no és pas que diguem gaire optimista, més aviat tot el contrari. La multitud és primitiva, desagradosa i grollera, incívica i desconsiderada. El que havia d'ésser una celebració, l'àpat de la festa de Sant Ponç, acaba com el "rosari de l'aurora", a cops de puny i plantufades i en una desbandada tumultuosa. Fixeu-vos, al final del capítol, en la innocència i tendresa del Baldiret (el menut li recorda al pastor que han de fer els fanalets que aquest li va prometre, amb les restes de les closques de la cargolada). Aquesta innocència de l'infant contraresta l'animalitat i malícia del món adult. La imatge final de l'ermita en el silenci tranquil de la nit, il·luminada pels encenalls com si fos una mena d'arbre de Nadal, ens transmet un gran lirisme. La poesia té un sentit, encara, per al pastor i per a la Mila.

CAP11 "Mal de muntanya", se centra en descriure la profunda depressió que arrossega la Mila, ara més accentuada que mai. La Mila no troba consol de cap mena i "no sabia de què plorava". A aquest estat de derrota anímica s'hi afegeixen desgraciats fets recents: "La festa de Sant Ponç havia estat la bancarrota absoluta pel matrimoni. A la pèrdua miserable de tots sos possibles, com si no fos prou, vingueren a ajuntar-se una infinitat de deutes, confessats poc a poc per en Matias: deutes a l'hostal de Murons per les coses emmanllevades, deutes en tavernes i revenderies per begudes i queviures que no havia pagat en l'acte de la compra [...]" La solitud de la protagonista va creixent. **CAP12** "Vida enrera", es produeix un "feedback" narratiu i sabem més coses del passat de la Mila, adoptada per uns oncles que l'obliguen a casar-se amb un home que no estima. Però ara el caràcter de la Mila ha sofert una mena de transformació: d'una banda, s'ha tornat més insensible als maldecaps del dia a dia i contempla la grisor de la seva situació amb distància; de l'altra, comença a descobrir-se a ella mateixa com a persona autònoma, gràcies al mestratge del pastor. El vincle emocional amb el seu marit, encara que només es fonamentés en l'antipatia, s'ha trencat definitivament: "Es sentia lliure i mestressa de si mateixa..." Els vincles amb el pastor s'enforteixen. La Mila hi xerra llargues estones i li explica tot de coses del seu passat, com si d'una teràpia es tractés. Al seu torn, el pastor li narra "contaies" que fan volar la imaginació de la dona i li fan descobrir nous horitzons de l'esperit. "Quan el pastor deixava de parlar, la Mila no es recordava ja de son casament amb en Matias ni de cap cabòria consirosa que pogués entelar la placidesa de sa revifalla, i una altra i una altra després - perquè la verbagàlia majestàtica del pastor semblava eterna i incansable com les onades de la mar-, la Mila acabà per perdre de vista sa pròpia vida migradeta i esquifida de modest ésser humà, per entrar de ple en la vida fantàstica de la muntanya." La muntanya, en tota la seva magnífica extensió, pren un caire fantàstic i alliberador a través de les paraules i les històries del pastor. **cap13-14** l p a

stor abandona, drant livern, l'ermita, deixant sola la Mila, que s'entristeix molt i queda com desconcertada: "I doncs, com ho faré jo ara, aquí, tota sola...?" Al capítol 14 la Mila descobreix la vertadera edat del pastor, 65 anys, i ella li'n feia 40. Queda profundament desil·lusionada i la seva sol·litud, podem dir que toca fons. Ara a la vida no té ningú més que "un vell" (el pastor) i "un negat" (el seu marit).